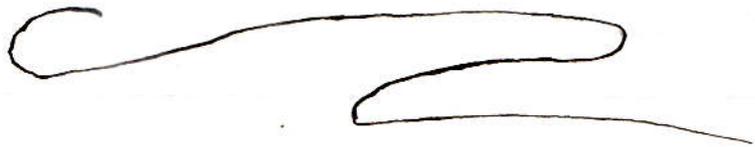

Boken
tillhörde
Jonas W. Larsson
Edstuga
Freluga
i närheten av
Bollnäs

Man var född-
Hittad i ca. 1903
i väst fritids-
näs i Lofsdaalen

(Agneta Johansson, Gnesta)

Sången är av sorg upprunnen.
Men av sorg, är glädje vunnin

Nita rasor.

V. 1.

Kom lägg ditt huvud mot mitt
bröst, min vän så dyr och kär
och lysna till min matta röst
som snart skall lysna här.
Bewara frågan om du kan vi
skall jag då så ung och lämna
krav den vän jag fann
i sorg så svår och tung.

V. 2.

Färför skall vän från vän gå bort
och aldrig träffas mer
och maka ifrån make och
fär skiljas som man ser.
Fä blir det ock för mig och dig
så har Gud bestämt
i himlen fira får väl jag
mitt bröllop har jag tänkt.

V. 3.

Och kan ej jag på jorden här
 få bli din äkta brud,
 vid änglars sång och harpars ljud
 jag kläds i snövit skrud.
 Min brudgum blir min Jesu Krist
 då är jag säll förvirst
 min kronas alla stjärnorshär
 skall strälla klara där

V. 4.

När jag är död och bädas ner
 i graven kall och mörk
 låt vita rosor pryda där
 min kista utav björk.
 Gråt ej min vän sörj ej din brud
 ty hon nu lycklig är
 så ren så kär som liljan där
 hon möta får sin Gud.

V. 5.

Så beder jag så nöjd min bön.
o låt mig snart få gå
från plågorna och få min lön
i himlens sällhet då.

Jag väntar att den dag går in
då Jesus bliver min,
och hämtar hem sin kära brud
från sorg och suckars Gud.

V. 6.

Farväl min vän, min älskade
min brudgum och mitt allt,
sörj ej din vän din Adele
och finn ej livet kallt.
Ty Gud han ger åt alla bröst
han ser nog till dig mer
o lysna till hans Guds röst
när berta bröstet ger.

V. 7.

Har tack till sist för vad du var
för kärlek du mig gav
Har tack för glad tjusa där
min levnads huld mig gav.
Har tack för allt du var mot mig
så öm, så god, så huld.
Gud löne dig, ditt hjärta var
så gott, så rent som guld.

V. 8.

Och går du ut en stjärnklar kväll
och upp mot himlen ser,
din Adèle från himlens pell
mot dig från stjärnor ler.
Hon skickar dig en hälsning kär
ifrån det land hon bor
att du får möta henne där
om blott på Gud du tror.

J. L. d. 21/1928.

Livets - Varför

1. Varför är himlen mulen
solen ej mer så klar.
Varför är dagen kulen
för den så sällan det var.
2. Bäst som man juvast köppas
och hjärtat av glädje står
blommorna börja knoppas
skönt uti livets vår.
3. Sen komma vintrar kalla
vintrar med frost och snö
gulnade blad som falla
blommor som vissna och dö.
4. Varför skall livet svinna
fort som en tankedröm
kanske skall snart man finna
sig ensam och även glömd.

5.

Varför skall livet sucka
av saknad och sorg ibland
en gång till sist det väras
för evigt i fridens land.

6.

Varför skall löften brytas
som skulle alltkjämt bestå
varför skall vänskap, knytas
den glöms ju så lätt ändå.

7.

Varför skall döden skilja
vän ifrån vän ibland?
Varför skall ödet vilja
slita så många band!

Alla kunna leva.

Alla kunna leva, medan
dager är klar.

Men kommer livets allvar
då söker man ett svar---

En solstensdag.

1. För gång det åter blir April
då vet man hur det går.
Det är en fröjd att vara till
när dagarna går mot vår.
Man känner en doft i mark och muld
så ljur som ej någonsin förr
och solen den skiner rakt som guld
då seglar våren in.

Refräng:

Det var en solstensdag,
vi möttes du och jag och
brundsvikens vågor kring
stränderna slog och hela livet
lag. Det var vid kaga grind
i vårens första vind, våren var du
och våren var jag, en härlig solstens-
dag.

2.

Utefter husens frista rad, en enslig
stilla går, då ser han mot en grå
fasad en gyfne flik av vår.

Han varsnar en himmel så vit och blå,
som måsarna över norrström och
utan själv att rätt förstå han
gnolar som i en dröm.

Refräng:

3.

Vajjande som en unq nazad, en
flicka dansar fram, hon sätter foten
yr och glad mot strandvägens
gyfne damm. Det glettrar i hennes
ägon blå av odygd och vårsol
som ler. Och kommer den hon
väntar på då tror hon att
ingen det ser.

Refräng

Men på en bänk ett gammalt par
 åt vårens dårskap ler. De drömma
 byst om flydda dar och byst på
 varandra ser. Han leende ~~ss~~ ser
 en röd balong mot himmelen
 sjimrande blå och hon, hon hör
 en gammal sång juft in i
 hjärtas vrå.

Refräng:

Höstdrömmar.

1.

Nu spökligt dimma den syns sig
 vinga vid hästlig spumning och
 förvisnad ång. Nu spelar hästvind
 uti trädens kronor, nu vill jag
 drömma om tid som har flytt.

Refräng.

Drömma endast drömma om vår
 kärlek ömma i september kvällens
 ljusa människens natt.

V 2.

Aldrig så får jag den som jag älska
därför så kan jag ej vara glad.
Han har min kärlek sen barna år
och skall där förbliva till jag läggs
i min grav.

Refräng.

V 3.

Jag mins så väl hur han mig kysste
och hur han stöt mig så inmerligt varm.
Jag hör hans hjärta slå så oroligt,
jag hör hans röst så ren och så klar
Refräng.

V 4.

Om jag finge med dig vandra
sida vid sida arm uti arm.
Om du då velle kysa bort bären
och tala till mig med röst som så varm.
Refräng.

V 5.

Du har förbjudet mig att älska och tänka
älska och tänka var då mitt liv.
Nu kan jag ej mera älska och tänka
själen har mera ej liv i sig.

Refräng.

V 6.

Aldrig som förr jag skulle dig älska
bara din lyckönsning se.

Jag skulle då helt lyst vika undan
inför henne dig lyckor kan ge.

Refräng.

V 7.

Skilla mitt hjärta lägg dig vila
krassade hjärta upphör att slå.

Nu kommer vintern med iskall kylda
lämnar blott minnet kvar av tid som

Refräng.

har flytt.

Farväl, Farväl!

1. Farväl Farväl, min unga brud, nu
reser jag från dig, och när vi träffas
vet blott Gud, en gång på livets stig,
en ros du är, en vind jag är,
du är du är mitt hjärtas kär,
du är du är mitt hjärtas kär.

v. 2.

Säg mins du ej den gröna lund,
Där tro och kärlek knöts, där i en
stjärnklar aftonstund vi varandra
svuro tro, Och kyssten brann så
kärleks varm, beseglade ett ungt
förbund, beseglade ett ungt förbund.

v. 3.

Din kind är blek, det ser jag nog
den får ej vara så, ty du är
häftan av min själ, det kan du
nog förstå. När sista avskeds kyssten
slår. Så torka bort en sorgens tår
Så torka bort en sorgens tår.

v. 4.

Om en lifen sprar på en fönster karm
en afton sätter sig, tro att jag haver
sant dig den, tro att den är från mig.
Tro att jag haver sant dig den, tro
att jag älskar endast dig. Tro att
jag älskar endast dig.

Lappflickan.

-1-

Bland Ovikens snökrönta skyhöga fjäll.
Bland grönskande furor där ligger mitt fjäll
Där växte jag opp, liten lilja i knopp.
Där lärde jag blika matt himmelen opp.

-2-

Mitt hem var så ringa dess dörr var så låg
men aldrig en kärare boning jag såg.
Jag var arm uppå guld, men Gud var mig
huld. Jag kände ej världens dess synd och dess
skuld.

-3-

Då lärde en brännande fränktan min någ.
Att skada det land, som bak fjällarna låg.
Se dess bländande prukt. Och jag flydde den
prukt. Där barnammens änglar kring vaggan
stätt vakt.

-4-

Sen haver jag varit så vida omkring. Och
skadat i världen mäng' underbara ting. Men
jag längtar ibland Hem till fjällbäckens
strand. Till den hembygd där norrskens
flammar ibland.

Någ vänder jag åter till hemmet en gång.
Och sjunger bland Orkens fjällar min sång.
Sjunger glad och förnöjd, och i jublande fröjd
Går min sång mot den blåvande himmelns
höjd.

O farväl,

-1-

O farväl, o farväl, o farväl.
Ifrån dalar och fjäll vill jag bort.
Jag vill bort från den stad jag är född.
Ut på isän att förfjona mitt bröd.

-2-

Jag vill ut på det stormiga hav.
Där inga kärar skall våta min grav.
Ej besmyckad med blommor så små.
Ej mitt namn ^{skall} på gravvården stå.

-3-

O farväl i föräldrar så kär. Kanske
stor sorg för sonen i bår. Kärors sorgens
plåga på Gud. Alla kärar på kind förka
ut.

O farväl du min älskade vän
Herren skänker dig nog en igun
Som är värdig ditt hjärta att få
Ej i vägen jag längre skall stå gå.

O farväl, lev lycklig i ro
Herren straffar dig förrän du tror
Då du trycker en ann i din famn.
Låt mitt minne stå kvar i din barm

Genom oro och missmod och sorg.
Skall jag icke bortglömma ditt namn
Ej kärar på bäljan der blå
O farväl, o farväl jag skall gå.

P. s. av E. J. Bengsjö.
J. L. 1928 den 19/3.

Ett Minne.

-1-

I bister vinterkväll,
när ute nordan kjuter
jag i mitt bredda fjäll
av brasan värme njuter.
I sagans dröm-land min
lysta tanke skrider och
boken ur min hand, nu
ned på mattan glider.

-2-

Ett minne dyker fram,
ett halft förgäta minne:
stum, sorgsen, alvaresam,
med tår i ögat inne,
lik bruden tilja blek
sin hand till avsked räckte,
hon, som var så skär och vek,
min första kärlek väkte.

3. Den "gyllne bojan" fann
jag allt för tung att bära,
jag reste bort, jag vann
med tiden guld och ära,
jag glände bort min vär-
var kan hon nu väl finnas?
Jag glömt dig, älskling, men
du säkert mig lär minnas.

4. Tyvär - du minnes nog med
bitterhet och smärta den;
som grymt bedrog och
krassade ditt hjärta.
Först nu jag inser klart
min skuld med bitter klagan.
Hur glände jag så snart
den tjuga sommarsagan!

5. Den dag, den olycksdag,
då jag från dig mig skilde
min levnads lycka jag
till evig tid förspillde.

För sent jag dig begräver,
Min enda hjärtans kär
jag finner aldrig åter.

L. K. S.

Då man är ung.

- 1 -

Då man är ung, man drömmer och hoppas,
inga bekymmer ännu man har och liksom
blomman växer o knoppas, väntar på sol
och lyckliga dagar, ler emot livets strålande
gläd sorglös och hoppfull skyndar åstad,
lyckan att vinna, tror man skall finna
den utan sorg o kval.

- 2 -

Men vad det liden, blir nog bekymmer,
ögat kan hända käras ibland, afton nog
kommer, när som det skymmer, solen nog
göms av molnen ibland. Ingen på rosor
dansar sin stråt, där det är fröjd ibland
bliver gråt, allt vad som händer, hur än
sig vänder, lärorikt är på
vägen framåt.

Ungdom som Hopplas.

-1-

Ungdom som hoppas
blommar som knoppas
likna varandra så
väl, man det ser,
längta mot ljuset
böjes och grusas,
när deras sol,
i väster går ner.
Hjärtat som slog
i glödaste takt,
mannen med lina
systnad har bragt.
Ungdom som hoppas
blomma som knoppas
likna varandra så
väl man det ser.

Edstuga den 17 maj 1928.

W. J.

Jungdomens vår.

- 1 -

Jungdomens rosiga lunde vår
När världen dig tjusar och lockar
Har akt på din väg och se till
vart du går
Se till vilka blommor du plöcker.

- 2 -

Äck glädjen i världen är flyktig å kort
Och hastigt sin tjusning den mister
Lik rosen vars blad, av en fläkt föres bort
Lik bubblan som glänser och brister.

- 3 -

Men glädjen i Herren är iverig och sann
En ros vilkens blad icke faller.
Hälj dig en i ungdomen redan
du fann
Den skönaste rosor av alla.

d 17/4 1928

J. L.

Wad fann Du?

Fann du på vägen igenom livet,
en vän som bragen var och sann,
det är ett fynd ej allom givet
men om en sådan vän du fann,
som dig i nöd ej över låter
men med dig vill i faran gå,
som i glädjens tårar med dig gråter
men sorgens ock, En vän alltså,
som du har prövat, som du känner,
slut honom till ditt hjärta varmt,
ty, vet att livet är på vänner,
på riktigt sanna vänner armt.

~~~~~

Wad den är i all
vars önskingar belånas
utav ett älskande och menlöst bröst.
Som ser sin vär av kärleken förskönas
Och vänskap sända blommor
för hans hjärt.

Trohet

- 1 -

Fast vänner skiljas
fast de ej få vandra
På samma stig till samma festerland.
Dock mellan själar som förstå varandra
Det givs ett oupplösligt
syskonband.

- 2 -

Fy mellan goda oskullrena hjärtan.
Ett själsförbund i livets morgon slöts
Av tiden bryts det ej, och ej av
smärtan
Det var för evigheten som det
knöts.

Edsberg d. 17/4 1928.
W. L.

Hon och ingen annan.

Nej! aldrig jag säljer mitt hjärta
För guldet's förgängliga lön
Ty, det skall min Salamiskava
En kärna så blomstrande skön.

Ⓞ
På stormiga häjderna pläga.
Blott måsarna fästa sitt bo.
Men alltid i fridfulla dalar,
De fagreste blommarna gro.

Ⓞ
Ja väl, har den kärnan så föga,
är klingande gyllne metall.
Men eger helt visat desto mera
av sköna små läppars korall.

Ⓞ
Nej! aldrig jag säljer mitt hjärta
För guldet's förgängliga lön,
Ty, det skall min Salamiskava
En kärna så blomstrande skön.

Var enda ros.

-1-

Var enda ros hur skön den är må knoppas
Pär i sin märket kärnets tagg förvisst
Och vad är hjärtat diktar tror och höjras
Skiljessmessans kimme en gång slår till sist
En gång jag såg i dina ögon klara
En blick av kärlek uppenbara sig.
Men ack! farväl det var en villa bara
Så giv en fröjd ej menad var åt mig
Men Ack! farväl!;

-2-

Wäl många gång jag hat och avund kände
jag mycket lidit mycket prövat har
Men himlens nåd en engel till mig sände
som bjöd mitt hjärta bättre dar
Uti din famn jag kunnat lycklig vara
Till tack mitt liv, jag velat egna dig
men ack! farväl det var en villa bara
Så giv en fröjd ej unnad var åt mig
Men ack! farväl det : : ; .

den 20/4 1928

F

Han och ingen ann.

-1-

Jag minns hur förr vid klockars klang.
Jag hem från skog och hagar sprang
Jag sjöng och sjöng min byord jag drev
Vid stugans grind hur glad jag blev
Ty där var han
Och ingen ann.

Och solens sista stråle såg
Hur vid hans hjärta flickan låg.

-2-

Nu känns det svårt, när klockan slår.
Med tunga steg dit hem jag går
Vid stugans grind han syns ej mer
De lagt sen länge honom ner
På bädd så hård
I kyrka gård.

O, det var där jag minns det nog,
Som solens sista stråle dog.

Drömmar.

Drömmande jag sitter uti kvällens frid,
medan tankarna tjuva, ita hän till Dig.
Kära lilla Wör - tänker du på mig,
tänker du på den som endast älskar Dig!

av J. den 27/7

I Ungdoms dar.

O, hur lycklig man är uti
ungdomens dar, när man äger
en vän i sitt hjärta. Och den
vän som mitt hjärta nu funnit har,
han är min uti lust & smärta.

Lycklig man är, om man blott är
nöjder. Lyckan finns mer än på höjder.
Lycklig man är fast man ingenting har.
Bara man äger en vän som är rar!

av J. E. 1928.

Edstuga den 27/7 1928. Jonas

Hästrisa .

(1)

Du hästkvällens flammande brasa,
som brinner på spisehällen min,
när stormarna utanför rasa -
så sjung för mig visan din!
O, brasa, så sjung för mig aftonen
lång.
så stilla jag lyss till din ljurliga
sång
när stormen kring knuterna viner.

(2)

Du minnes väl sommarens dagar
med doftande vildros på gren,
små blomster i ängar och kagar
och skinande, snävit syren?
Du minns väl fåglarnas jublande
sång.
Om älskog och lycka i sommarlag
lång?

(3)

Du minnes väl midsommardansen
kring majstång, så sirad och grann
och vakar tills purprade glansen
du skönjde av sol, som upprann?
Och här som i fjärran sin mäktiga
sång
dig sjäng om sin frihet med buller
och bång?

(4)

Du minnes väl regel som svälldes
för kvällsbris vid dragspel och sång,
den färden virst Lyckoland gällde,
när månen av silver slag spång
och havet som sjöng dig sin nymman-
de sång
så smekande, sövande, gullig den
gång?

(5)

Har tack för din visa i kvällen,
du sprakande brasa min!
Nu falnar du sakta på hållen.

Tårfullt öga snart tillstutas.
Och om hembygden drömmar jag får.
(Refräng.)

3.

En natt i en syn jag drömde
Att min moder hon lutar sig ned.
En tår hon i ögat gömde
Och en bön för mig hon ber.
(Refräng.)

4.

En dag kom ett brev från min fader
Och min syster jag håller så kär.
De skrev dessa enkla rader.
Att min moder finns ej mera här.
(Refräng.)

5.

Nu min bortgångna mor jag begråter
Hulda famnen mig räcket ej mer.
O. gif i drömmen åter.
Hon som aldrig på jorden finns mer.
(Refräng.)

(av skriftefter. A. H.)
J. W.

den 17-11-1928.

Hjärtat

Av allt vad jorden bär besynnerlig
gäst är det lilla ting som här man
hjärtat kalla plär, och vars historia
ingen känner. Därinnom kämpas ut
rätt många strid till slut, fast
ingen känner, hur hjärtat brämmer ----

" " " "
Glöm människors småaktighet,
höj dig över allt förtal,
glöm de bittra, hårda orden,
allt lågt och lumpet ----

Göm allt du anser värt att gömmas
Ett vänligt ord, en kärleksfull
blick, ett ljukt hjärtevarmt leende
Göm allt det vackra du ser och njuter

" " " " av.
An är det en vacker paula ett land-
skap som fastat sig i ditt minne,
en innerligt sjungen sång ett musik-
stycke eller dylikt. Behåll minnet

där av, låt det icke förblekna,
Under stunder av trötthet och missmod,
Kan tanken därpå, lätta din själ,
låtat dig glömma och drömma - - - - -
(av B. m.) Janas

Rosor.

Giv mig icke röda rosor,
de betyda fröjd och fäst,
med den vita snå i hjärtat
stämna vita rosor bäst.

För de många vilka vandra
under livets stig - - -
Stolta, purpur stänkta rosor
O, men vita, vän, för mig - - -

Natt.

Sakta sig saler gämmer där bakom
bergets kam, än några strålar som
sänder, förbi en frusen stam.

Skymningen breder redan i dalen
slöjan sin. Dagen har flytt och
kräcken träder så sakta in.

Drämmande susar vinden, bäljan
hystare står, fågelne ej mera sjunger.
allt uti väntan står.

Vem är det väl som kommer
spridande ro och frid allt i
naturen bjuder vila från dagens strid.

"Natt", det är du som träder fridfull
i dagens spår, Natt, med din ro åt
världen, förklarar varje tår.

Natt, som oss vila skänker, ro uti
smärtfullt bröst, Natt som ett sargat
hjärta giver, en stund av tröst.

Natt, som kären kan torke
lidandets bittra kär.

Natt, som glomskan oss giver,
lindring för smärtans sår.

"

"

(den 17-12-28.

Anar du ej - - - - -
~~~~~

O - vet du icke,
att jag är långtande,
mitt hvarma hjärta,
är önt och brängtande!
Min tanke tanke,
mitt hjärtas hjärta
är du allena,
min fräd, min smärta
i nattens vila, i dagens id
i morgonstämning
i kvällens frid.

I köld - i vata,
när solen bränner mig -
när glatt jag sjunger
när trött jag känner mig
blott jag får tidrum
att ostörd sänka
strax själens vingar
hos dig sig sänka
en valdsam blandning
av skratt och gråt
ett ljus - en dimma
på tidens strät!

Där du ej finnes
är allt försvinnande
och saknan's lampa
är alltid brinnande
vad kval du gett mig
du måste ana
vad eld du slungat
uppå min bana!

Hur är det möjligt
att du ej vet
min långtans pina
min salighet!

den 21 dec 28.

Lärhemma - Lärborta.

(1)

Lärhemma, lärhemma
är ändå alltid bäst.
Lärborta, lärborta
är man främling och gäst
Där går man som en främmande
bland främmande kring
och känner så beklämmande
att mätas jämt av skrämmande
märka blickars sting.

(2)

Men där hemma står den skogen
där fridlen bar,
var björk är som en syster
var furu som en bror.

På berg och i dalen
det sjunger och balar,
det krästar och hugvalar
och ryssjar som en mor.

V. A.

Skulle jag sova nu -- ?

Skulle jag sova nu ?

I denna underbara
drömmande natt, när ifrån skog
och ängar
stiger som toner från färdalda strängor
skälvande, veka, och ändå sållsamt klar
Stilla som suset ifrån andevingar
nära mitt hjärta, och deras eka
klingor sakta därinne ---

skulle jag sova nu?

Skulle jag sova nu ?

När ännu aftonen glöder
valla som reng av rasor genom natten,

famnas och gungar djupt i blanka vatten
gjuter kring jorden rikt i purpurflöden.
Aldrig så rikligt över livets kärners
sällades blomblad och aldrig var
~~gården så fager, skulle~~ tillfarne
gården så fager, skulle jag sova nu?

Den 22 Dec 1928.

Jano

Den nordiska midsommaren.

1. Nu skrudad till fäst står all världen,
I grönska och hagsommar blom,
Den falnat arkan på hårdan,
Och märka kammaren står tom,
Där utanför spelar vinden,
En munter och lockande lät
Vid knuten står blek om kinden
Gammel-mor, rörd till grät.

2. Det skälver en sträng lärinne,
I nynnande, veka ackord.

Det blir så gyst hennes sinne,
I minnande minnenas tempelgård,
Hon ler, den gamla vid knuten,
Hon födes på nytt, hon är ung,
Hon ler, fast stämman är bruten,
Hon minnes sin midsommars kung.

3. Därbarta på vägen skrider
Ett glammande tåg förbi,
Och genljudet svarar och sprider
Kring bygden en käck melodi.
Det är susande rasel i säven,
När sunnan virvlar i dans.
Det är gök-låt och lärk-sjäng även
Det är sången om kronat och krans

4. Det är en visan om allt som leker,
I ungmö- och gossehäg,
När varvinden sakta smeker,
Den jord, som i märker låg.
Det är gussångens toner som välles
Kring bygden från trakt till trakt.

Och mana envar att sig ställa
Till kamp upp mot märkets makt.

5.

Så följ en T alla, som längta,
Det sjungande, glada tåg
Det vackert drämma och tänka
Skall bliva en maktig våg,
En våg som oss hägt skall höja,
Mot bländande himmel opp.
En våg som skall vägen röja
För kärlek, för tro och för hopp.

6. Här nedan kring fladdrande fanor,
Jag ser dig, du ljusa när.
Församlad på stigar och banor,
Till färd ifrån fjärran och när.
Välkomna! Dåd gamla och unga,
Oss kommer ej sorgen mer vid.
Bort flyr allt det märka och tunga
För solen i midsommartid.

den 27 Dec. 1928. Jones.

Led, milda ljus.

1.

Led milda ljus, ibland de märka snår,
led mig framåt!

Långt från mitt hem i dunkel natt jag
går;

led mig framåt!

Styr varje steg, jag vill ej se min stig
så långt förut; ett steg är nog för
mig.

2.

Snart skola nattens dunkla skyggor fly
från öknens stig.

Och änglar le ur rasig morgonsky
med ~~fröd~~ fröjd mat mig,
då skall min frälsta själ i evighet.
O, Gud, lovsjung din barmhärtighet.

Edsuga i december 1928.

W. Jonsson.

Vänta ej -----

Vänta ej att kärleken bringa,
till dess klocker sorgset ringa
och till graven fram du går;
kärleks rosor varma, röda,
giv dem nu, ty se den döda
deras mening ej förstår.

Och på vackra ord ej spara,
som de härde hemma bara
invids vännens öppna grift;
säg dem nu i kärlek alla,
och när kvällens skuggor falla
ställ de i gyllne skrift!

Ar Gud kärleks sol en strimma -
de förjaga moln och dimma,
läka sår, som livet ger.
Gå att kärlek, kärlek giva!
Den allena skall förbliva,
då ej någon tid är mer.

Vi vandra.....

Vi vandr väl alla mot samma målen gång
den försvärfäta graven uti mulden,
och somliga få blomsterprakt och gravvärd
och sång
och andra blott en blåsippkrans på kullen

III

Vi vandra väl alla genom jordelivets brus,
genom levnadens höjder och dalar;
för somliga är livet blott lustighet och
ljus man krusar och bockar och taler.

IIII

Vi vandra väl alla genom skuggornas land,
där sorgen har farke och nåden;
men fram emot oss alla dock räcks en faders
hand till lycka och - liv i själva döden

IIIIII

Vi vandra väl alla - ja, vist göra vi det,
men allting berar på hur vi vandra,
Det är någon som, vakar, som allting ser och vet.
Hans rädslut står icke till att klandra.

(av Tyra Macfie.)

W?

Vår frälsares hand.

Den håller i styret, vår frälsares hand,
på villsamma vatten,
när stjärnorna tända sin skiffande brand
i skuggiga nätter,
när lärjungaskaran med sviktande knäpp
med bävande trasblick i bön skådar ögon
till honom som plägar
att finna de vägar,
som leder ur nattens och farornas fann
vår skälvarde bätt till den givliga hamn.

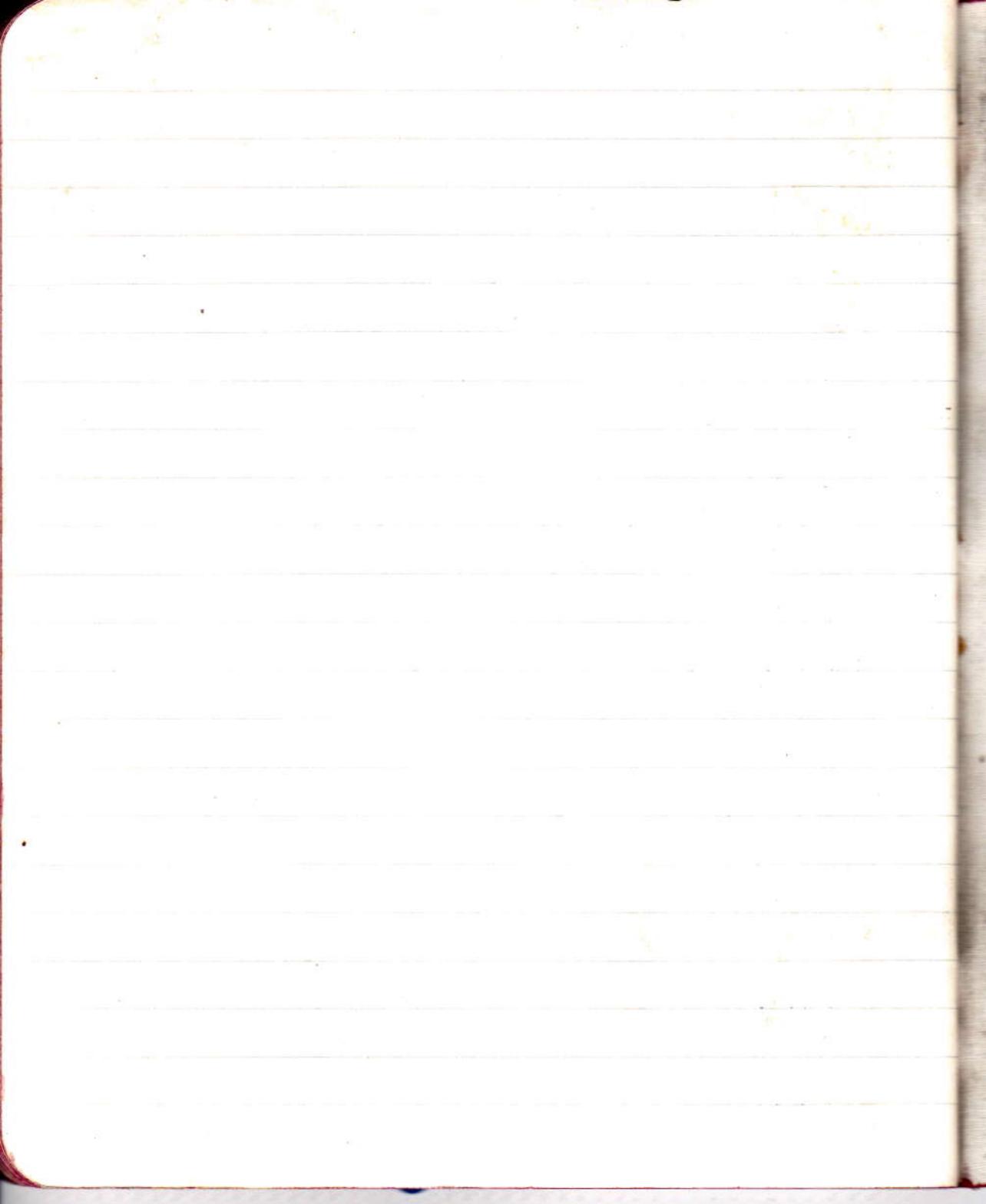
~~~~~

Den håller i styret, vår frälsares hand,
- Ack, varför då bäva!

Det märknar och kättnar kring hav och kring land,
och böljorna häva; men högre än stormarnas
brusande dån förnämna vi rösten av "Känskar-
son"; "I fräsande vägar,
i Gungeldars lögar,
gå'n spilla till ra i de skummande djup
och dampen er eld i de andlöss stup"!

(av Anrita)

F. L. C.

N:r 02301-48

